

seende er i Dag lige saa tvetydig, som den var, medens Socialdemokratiet havde Magten.

Naar saa det ærede Medlem siger til mig, til Regeringen, og til det Parti, jeg støtter mig til, at vort Standpunkt jo er kendt nok, saa svarer jeg: Det er fuldkommen rigtigt, og vi lægger ikke Skjul paa det. Men vi har sagt, og det staar vi ved, og jeg sagde det paa Regeringens Vegne, da vi tilraadte, at i denne ekstraordinære Situation, som vort Land er ført ind i, lægger vi vort Program til Side, og hvis der er enkelte Erhverv, der af særlige Aarsager er ude for ekstraordinære Vanskeligheder, og de kan hjælpes med overkommelige Midler paa en Maade, som ikke skader Helheden, saa vil vi være villige til at gennemføre en saadan Hjælp. Og jeg har senere paa Foranledning af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagt her i Tinget, at selv om vort Standpunkt i al Almindelighed er kendt — og vi har ikke skiftet Standpunkt —, er Situationen ekstraordinær, og hvis man med gode Argumenter kan vise os, at det er forsvarligt i denne ekstraordinære Situation at bruge ekstraordinære midlertidige Midler, skal vort Partiprogram ikke hindre os deri, men vi forlanger ogsaa, at det virkelig kan bevises, og vi forlanger ogsaa, at andre Partier skal bøje sig for gode Argumenter. Jeg har sagt her, at under en saadan Situation skal vort Partiprogram ikke i denne Henseende være Religion for os, lige saa lidt som Toldloven af 1908 er et Evangelium for os. Men jeg har fremhævet, at skal noget saaadant kunne gennemføres med vor Støtte, saa maa det ved en virkelig fordomsfri, objektiv Undersøgelse være paavist, at det er forsvarligt og overkommeligt uden at være skadeligt til nogen Side. Det er en saadan Undersøgelse, vi har iværksat, en Undersøgelse, som nu staar ved sin Afslutning. Jeg vedkender mig her de Udtalelser, som jeg i saa Henseende har fremsat, ligesom hele Regeringen, og jeg tør sige hele Partiet Venstre, staar bag ved disse Udtalelser.

Naar det ærede Medlem bebrejdede os, at der endnu intet forelaa angaaende Landmandsbanken, om de Penge, der skulde komme udefra, saa maa jeg sige, at hvis det ærede Medlem kunde vente lidt, skal det ikke vare saa længe, inden han faar Underretning om, hvad Regeringen i saa Henseende arbejder med. Jeg kan forstaa, at der kan være adskillige ærede Medlemmer her i Salen, der kan være utaalmo-

dige, men sidst af alt kan jeg forstaa, at det ærede Medlem Hr. Stauning giver Udtryk for Utaalmodighed, og jeg mindes heller ikke, at han som Regeringschef viste brændende Iver for at fremme noget som helst i denne Sag.

Naar jeg har besvaret de til Regeringen stillede Spørgsmaal med at henvise til de Udtalelser, som jeg paa Regeringens Vegne har fremsat, og til Regeringens Lovforslag, er denne Besvarelse saa selvfølgelig — og det fremgik jo ogsaa af det ærede Medlems Udtalelser, at han ikke havde ventet sig noget som helst andet Svar. Men saa melder der sig et andet Spørgsmaal: Hvorfor er denne Forespørgsel stillet netop i dette Øjeblik? Jeg tør sige — og det har det ærede Medlem Hr. Stauning indrømmet —, at denne højtidelige Forespørgsel ikke er fremsat af Trang til at faa noget at vide, den er heller ikke fremsat af Bekymring for Arbejdsløsheden, for saa vilde Tidspunktet have været bedre for nogle Uger siden, da Arbejdsløsheden var endnu større, eller for nogle Maaneder siden eller endog for et Aar siden, da det ærede Medlem Hr. Stauning havde Regeringen. Og heller ikke er denne Forespørgsel fremsat af Frygt for, at der ikke skulde ske noget. Det modsatte er netop Tilfældet. Denne Forespørgsel er fremsat i dette Øjeblik af Frygt for, at der skulde ske noget, at der skulde ske det, at der her i Tinget var et Flertal, der samlede sig om Regeringens Forslag. Det er det, man frygter, og det er det, man vil gøre et Forsøg paa at forstyrre. Det er mit Haab, at Tinget ikke vil lade sig vildlede heraf, det er mit Haab, at Tinget vil samle sig om det Arbejde, hvoraf Befolkningen Landet over verber paa Resultater.

Jeg skal sluttelig kun udtale paa Regeringens Vegne, at jeg ikke kan modtage den af det ærede Medlem Hr. Stauning stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Formanden: Jeg skal her udsætte Mødet; det genoptages Kl. 3¹⁵.

Mødet udsat Kl. 2¹⁰.